

MÁ TÔI

Bằng một giọng nhỏ nhẹ, tôi hỏi dò chồng tôi:

–Vợ chồng con Tâm chúng nó lỡ mua vé đi đảo nghỉ hè, còn thằng Tiến đang dẫn phái đoàn đi du lịch hai tuần nữa mới về, chúng nhờ mình giữ bà già trong thời gian chúng vắng mặt, anh thấy có được không?

Bình thường Thiện, chồng tôi, chẳng bao giờ có ý kiến gì về những bàn luận gì giữa năm anh chị em chúng tôi. Trong mấy đứa con, tôi là chị cả, nhưng má tôi có vẻ không ưa tôi. Má tôi không thích ai cãi bà, bà chỉ thích ai nói ngọt. Tôi có tật ai nói sai thì tôi sửa, ai nói thách là tôi chỉnh. Cho nên sau khi ba tôi mất, dù tôi là con cả, má tôi không muốn về ở chung với vợ chồng tôi. Tôi có đề nghị bà về ở chung nhưng với hai điều kiện rất rõ ràng, là bà phải có điện thoại riêng, và không được nằm dài ở xa lông nói chuyện hàng giờ với bạn trong khi vợ chồng chúng tôi đang có khách.

Má tôi chọn về ở với thằng Tiến mặc dù tôi biết má tôi không ưa gì Hương, con dâu của bà.

Hôm nay tôi hỏi ý kiến Thiện việc nhận giữ má tôi, vì tôi biết Thiện không thân tình lắm với mấy đứa em tôi và ngược lại, nên sợ khi rước má tôi về nhà, chúng nó đến thăm liệu có làm anh bực mình. Gia đình chúng tôi rất dân ăn nói rồn rảng, nhất là con em thứ tư, Nga, quen lối nói xóc óc. Nó từng phang vào mặt tôi: Bà lấy chi anh chàng Trung kỳ cái mặt làm lì thấy ghét. Con em tôi không phân biệt được ít nói với làm lì. Nó đâu biết cái ít nói của chồng tôi cân bằng một cách tuyệt diệu với tính đốp chát của tôi.

Nhưng tôi lảm. Nghe tôi ngỏ lời, Thiện hưởng ứng ngay:

–Rước má về cho vui nhà, có sao đâu. Nghe nói má thích đọc sách lắm, anh sẽ kiếm sách cho má đọc.

Má tôi năm nay chín một tuổi. Nghe mấy đứa em học lại, bà nói chuyện khi thì minh mẫn, khi thì một chuyện cứ cách nửa giờ một tiếng bà lại kể lại y như lần đầu. Nhưng cái mà mấy đứa em tôi sợ nhất, là đêm hôm má tôi hay đi lục lọi đồ trong bếp để nấu nước pha trà. Chúng rất sợ má tôi làm cháy nhà. La, dặn bà cách gì rồi đâu cũng vào đó. Cuối cùng, mỗi đêm trước khi đi ngủ, chúng nó rút dây tắt hết các lò điện.

Một cái lo khác của đám em tôi, là má tôi luôn te te đi một mình, mà đi rất nhanh. Đã hai lần bà té úp mặt xuống đất, một lần đập môi, một lần gãy hai cái răng. Có gậy nhưng má tôi không chịu dùng. Đưa marchette có ba bánh xe lăn thì bà khăng khăng từ chối:

–Tao đi một mình được. Đi một mình còn dễ hơn đi với ba cái đồ quỵ kia.

Chúng tôi chuẩn bị phòng để đón má tôi. Tôi tính mua một cái giường đơn nhưng Thiện cản:

–Giường đơn nhỏ sợ má ngủ lăn té, nên mua một cái giường đôi cho an toàn. Hơn nữa, sau này lỡ mình có khách ngủ lại nhà thì tiện cho hai người nằm.

Nghe Thiện nói có lý, tôi mua một chiếc giường đôi. Tôi đặt một ti-vi trên một kệ vuông kê sát vách tường ở chân giường cùng với mấy video phim bộ và vài băng nhạc của con em gái đưa lại. Điều tôi lo hơn hết là phòng ngủ dành cho má tôi nằm ở lầu trên. Ở nhà thằng em trai, má tôi ở tầng dưới nên không sợ bà té cầu thang. Thêm một chút lo nữa là toa-lét nằm ngoài phòng ngủ dành cho má tôi.

Thằng em trai út đưa má tôi đến vào một buổi trưa chủ nhật. Nó xách theo một cái va li nhỏ và một cái túi. Nó nói:

–Va li đựng quần áo của má, còn trong túi là đồ đánh răng, gương lược, khăn tay, con tu tu và kẹo. Má thích ngậm kẹo lắm. Bà già bây giờ trở về con nít rồi, phải có con tu tu cho bà ôm.

Thằng em út về rồi, tôi dẫn má tôi lên lầu xem phòng ngủ của bà. Thiện xách va li và cái túi đi theo sau. Tôi đi cạnh má tôi, cầm cánh tay bà nhắc lên từng cấp cầu thang. Má tôi bỗng hất mạnh tay tôi ra, gắt giọng:

–Tao tự đi một mình được.

Tôi ngạc nhiên trước hành động bất ngờ của má, thôi không nắm cánh tay bà nữa, chỉ vòng cánh tay mình xa xa sau lưng bà, phòng khi bà vấp ngã thì chụp đỡ. Đưa má tôi vào xem phòng ngủ xong, tôi dẫn bà ra khỏi phòng, rẽ trái chỉ toa-lét bên cạnh và hỏi:

–Mỗi đêm má dậy đi tiểu mấy lần?

–Một lần.

–Tuổi của má sao đi tiểu đêm ít vậy?

–Tại tao không uống nước.

Tôi dặn lần nữa:

–Má nhớ ra khỏi phòng là rẽ trái liền để vào toa–lét nghe. Má quên mà đi thẳng là đi xuống cầu thang đó. Đêm hôm không thấy đường ngã cầu thang nguy hiểm lắm.

–Tao nhớ rồi.

Và muốn tôi được yên tâm, Thiện xuống kho đem lên hai cái va li lớn chặn ngang đầu cầu thang phòng hờ má tôi đêm tôi đi lạc hướng. Tuy thế, hôm đó tôi vẫn thao thức không ngủ được. Và tôi đã nghe thấy gì? Tôi nghe má tôi lục đục lần mò ra phòng toa–lét đi tiêu, không phải một lần như bà nói mà đến ba lần.

Sáng hôm sau, tôi vào phòng định thức má tôi dậy để sau khi đánh răng rửa mặt đưa bà xuống ăn sáng. Bước vào phòng, tôi sững sờ thấy má tôi đã chỉnh tề quần áo ngồi chờ trên giường. Dưới chân bà là chiếc va li và cái túi. Tôi tròn mắt hỏi:

–Má làm gì vậy?

–Thì tao chờ thằng Tiến lại đưa tao vô nhà già. Nó sắp đi du lịch, nó đem bỏ tao vô nhà già.

Tôi la lên:

–Má đang ở nhà con chứ đâu có ở nhà thằng Tiến. Mà má đâu có vô nhà già.

–Ừa, má đang ở nhà con Thu à. Vậy mà má cứ tưởng đang ở nhà thằng Tiến.

–Đúng rồi má đang ở nhà con. Con giữ má cho đến khi thằng Tiến đi du lịch về. Nó về thì má về lại nhà nó chứ không vô nhà già nào hết.

Trước đây có lần Tiến dẫn phái đoàn đi du lịch mà tụi em không đứa nào rảnh để giữ má tôi nên Tiến liền lục xin được một chỗ trong một nhà dưỡng lão cho má tôi ở hai tuần. Là chỗ, lạ người, trở ngại ngôn ngữ, má tôi bỏ ăn, nằm lì suốt ngày trên giường, người gầy xọp, tinh thần sa sút hẳn. Đám em sợ quá, thoả thuận với nhau mỗi khi Tiến vắng nhà chúng nó sẽ chia ngày để giữ má tôi. Thấy vậy, tôi cũng xung phong nhận giữ bà một tuần.

Thiện xen vào góp ý:

–Để má biết là má đang ở nhà mình, em nên treo hình em trong phòng ngủ của má.

Tôi cười:

–Treo hình anh, em nghĩ má sẽ dễ nhận ra hơn là treo hình em. Má có vẻ thương anh hơn thương em.

Thiện chỉ cười không nói gì.

Mà thật vậy, mỗi lần hai đứa gặp bà, người mà má tôi chào hỏi đầu tiên bao giờ cũng là chồng tôi: “Thiện đó à”. Còn tôi, lần nào tôi cũng phải hỏi:

–Còn ai đây, má có biết không?

–Con Thu chứ ai, má nhớ mà.

Tôi nói lấy đùa:

–Nhớ mà lúc nào cũng nhớ sau thằng rể của má.

Mỗi lần như thế, má tôi còn biết nói lấp:

–Mắt má già thấy ai trước thì chào.

Tối hôm sau, Thiện nói với tôi:

–Để anh đưa má lên cầu thang.

Nói xong anh đến sau lưng má tôi và nói:

–Má lên cầu thang một mình nghe, con đi sau lưng má, có gì con đỡ má.

Và từng bước, tay không vịn thành cầu thang, má tôi vui vẻ bước lên hết mười sáu bậc thang với Thiện đi đằng sau. Những ngày kế tiếp, chiều chiều Thiện mở cây đàn keyboard và nói với má tôi:

–Để con đàn và hát cho má nghe. Để mở đầu con hát bài má thích, Mộng dưới hoa:

Chưa gặp em

Tôi vẫn nghĩ rằng

Có nàng thiếu nữ đẹp như trăng...

Những lúc đó tôi thường đứng ở bếp lo bữa tối. Tôi cười thầm vì người biết đàn keyboard là tôi chứ không phải Thiện. Anh chẳng biết nốt nhạc nào hết, chỉ hát thuộc lòng bài hát còn đàn thì chỉ việc bấm nút cho máy chạy. Nhưng tôi cảm động thấy Thiện đóng vai nhạc sĩ kiêm ca sĩ để giúp vui má tôi.

Ngoài chuyện đàn hát, Thiện còn mang sách cho má tôi đọc. Tôi thấy má tôi nằm trên sofa chăm chú đọc, hết trang này sang trang khác. Một lần tôi thấy Thiện đưa một cuốn sách khác cho má tôi, lấy cuốn trước lại và hỏi:

–Má đọc thấy truyện ra sao?

–Ừ, má thấy trong truyện có người đàn bà...

Thiện reo lên:

–Hay quá! Má đọc mà thấy trong sách có nhân vật nữ là giỏi quá rồi! Trí nhớ má còn tốt lắm!

Tôi muốn phì cười trước lời khen của Thiện. Nhưng bỗng nhiên tôi nhận ra một điều: Thiện dễ thương hoá má tôi về mọi mặt. Những cái lảm cẩm, những cái chướng của bà anh không bận tâm hay khó chịu. Thiện ân cần với má tôi không hẳn để làm vui lòng tôi mà tôi tin anh coi má tôi như mẹ anh. Thiện mồ côi mẹ lúc anh mười tuổi. Tôi nghĩ, những người đàn ông mồ côi mẹ sớm, suốt đời họ luôn cất giữ hình ảnh một bà mẹ trong tim.

Thiện đang cần một bà mẹ, dù là một bà mẹ đang đứng ở cuối đường dẫn vào lú lẫn. Những gì anh đang làm không phải để cho ai khác mà để chính lòng anh ấm lại.

Thiện đã vô tình cho tôi một cái nhìn khác về má tôi. Và giờ tôi đã hiểu vì sao má tôi luôn chào Thiện trước khi nhận ra tôi.

Còn về phía Thiện, tôi nhận ra, để thật hạnh phúc đi hết con đường còn lại cùng anh, ngoài vai người tình, người vợ, tôi còn phải kiêm cả hình ảnh người mẹ trong trái tim vốn thiếu vắng của anh.

Trang Châu

Nguồn: Internet eMail by **V Pham** chuyển

Đăng ngày Thứ Bảy, May 23, 2020
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQT/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH